

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Five Nights at Freddy's

FAZBEAR FRIGHTS

#6

PŘÍZRAK BLACKBIRD

SCOTT CAWTHON

KELLY PARRA
ANDREA WAGGENER

xyz

Five Nights at Freddy's Přízrak Blackbird

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Scott Cawthon, Kelly Parra, Andrea Waggener

Five Nights at Freddy's: Přízrak Blackbird – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S, FAZBEAR FRIGHTS #6: BLACKBIRD

Copyright © 2021 Scott Cawthon.

Photo of TV static: © Klikk/Dreamstime

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-7082-4

ISBN e-knihy 978-80-267-7118-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-7119-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-7083-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Five Nights

at Freddy's

FAZBEAR FRIGHTS # 6

**PŘÍZRAK
BLACKBIRD**

Scott Cawthon

Kelly Parra

Andrea Waggener

xyz

OBSAH

PŘÍZRAK BLACKBIRD	9
OPRAVDOVÝ JAKE	79
NA SCHOVKU	145

PLAY ▶

PŘÍZRAK BLACKBIRD

„Musí v tom být krev,“ řekl Nole, zatímco seděl ob-
ráceně na židli, jejíž rovná opěrka mu trčela mezi
roztaženými nohama. Šlo o levnou židli z béžové-
ho plastu, vlastně celá místnost působila dost lacině, Nole
přesto vypadal velmi klidně a sebejistě. Sama překvapilo, jak
dobře mu to jde.

Cítil se jako pravý nefalšovaný šprt, a zatímco se snažil své
dlouhé nohy nějak vměstnat na další z těch levných plasto-
vých židlí, zásadně s Nolem nesouhlasil: „Horor není nutné
o krvi. Klíč spočívá v aspektu hrůzy.“

„V aspektu hrůzy,“ zopakoval Nole.

„Je to terminus technicus.“

Nole přikývl. „Asi jsem usnul, když o tom Grimmly
mluvil.“

„Spíš jsi zíral na Darlu Stewartovou.“

„To je taky možný.“

„Hele, tímhle se nikam nedostáváme,“ povzdychl si Sam
a znovu se zavrtil na židli. Do nohou ho chytala křeč. Měl

hlad. A když to tak pozoroval, oni dva byli s Nolem zřejmě jedinou dvojicí v místnosti, která ještě nepřišla s žádným nápadem.

Ačkoli byl Sam otočen zády k ostatním, nemohl neslyšet šum osmi tlumených rozhovorů za sebou. Ve třídě vymalované šedou barvou toho nebylo mnoho, co by pohlcovalo šum probíhajících hovorů: pár skládacích stolků, několik plastových židlí, přenosná skříň nacpaná zvukovou aparaturou a promítací plátno. Otevřenými dveřmi za Nolem mohl Sam nahlédnout do projekční místnosti, kde byl prostor k natáčení filmových scén, zelené plátno a několik polic plných potřebné audiovizuální techniky.

Rozhovory mezi Samovými spolužáky nebyly srozumitelné, protože všichni obezřetně šeptali a mumlali – snad aby náhodou někdo někomu neukradl právě ten jeho geniální nápad. Občas se ale někdo hlasitě nadchl a Sam zachytil zcela zřetelně slova: *sériový vrah, zombie, upír, démon*. Zaslechnutá slova mu trochu pomohla uvolnit napětí v ramenou. Jestli tohle byly nápady ostatních týmů, možná měli s Nolem ještě jakous takous šanci něco vytvořit. Sami sice zatím nic nevymysleli, ovšem aspoň nepřišli s nápadem, který je už dávno ohraný.

„Musíš ale uznat, že má pěkněj zadek,“ poznamenal Nole.

Sam si protáhl své předlouhé nohy měřící 94 centimetrů a zadíval se na svá obrovská chodidla. Jak nohy, tak i chodidla popíraly veškeré běžné tělesné proporce, které by měly odpovídat jeho výšce 194 centimetrů. Podle tabulky, kterou mu jednou ukázal doktor, by jeho nohy měly mít asi 87 centimetrů. Člověk by si nemyslel, že pár centimetrů navíc udělá

tak velký rozdíl, ale očividně to stačilo, aby vypadal jako čáp, volavka nebo jeřáb (Sam slyšel na všechny tři zmíněné opeřence, kterými jej častovali různí protivní spolužáci). A kromě toho ho těch pár centimetrů navíc taky předurčilo k velkolepé nešikovnosti až nemotornosti, což mu současně bránilo využít svou výšku k něčemu užitečnému, třeba na basketbalovém hřišti. Podle něj samotného měly jeho nohy pouze jedinou funkci – prostě mu překážely.

„Haló, Země volá Sama.“

„Hm?“

„Vypadá to, že trochu zaostáváme, kámo.“ Nole kývl směrem k ostatním. Sam se otočil. Čtyři týmy už odcházely. Dva se chystaly k odchodu. Zůstaly jen dva poslední, které ještě diskutovaly. Skvělé, i když ne tak docela. Přestože se Sam dokázal soustředit lépe v tichu, měli na to, aby na něco přišli, už jenom půl hodiny. Mrknul na hodinky, učebna se bude za třicet minut zavírat. „Nemohl bys z té židle slézt?“ Nole natáhl nohu a kopl do boku Samovy židle. „Kroutiš se na ní jako můj malej synovec, když se mu chce čůrat.“

„Nemůžu se uvelebit.“

„Tak to mě mrzí a krvácí mi z toho srdce.“

„Zase ta tvoje krev.“

Nole se zašklebil. „Všechno je to o krvi.“

„Vážně. Musíme něco vymyslet.“

„Hej!“ Nole najednou přestal působit znuděně. Ohlédl se po zbývajících týmech. „Fakt, kámo, zvedni zadek z té židle a pojď sem.“ Vstal s obdivuhodnou lehkostí a přešel kousek ke zdi za sebou. Sjel po ní dolů a složil své normálně dlouhé nohy – dokonale úměrné k jeho výšce 184 centimetrů – do

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

polohy jako při meditaci. Když Sam zaváhal, znovu na něj pokynul. Sam se nakonec zvedl ze své příliš malé židle a neohrabaně složil své hubené tělo na podlahu před Nolem. Musel uznat, že se jeho nohám dost ulevilo.

Nole se naklonil dopředu a tiše promluvil. „Pamatuješ si na pizzerii u Freddyho Fazbeara?“ Z Noleho dechu byla cítit lékořice.

Sam se odklonil. „Jasně. Proč?“

Nole ztišil hlas do šepotu tak slabého, že mu Sam sotva rozuměl. Zachytil jen slova *děsivý animat*. To však stačilo.

„Aha, tihleti!“ Samovi naskočila husí kůže na rukou.

Byl rád, že měl na sobě tričko s dlouhým rukávem, aby Nole neviděl, jak ho zmínka o postavách z pizzerie u Freddyho vyděsila.

„Jo, ty byly fakt strašidelný,“ řekl.

„Když tak myslím na tu pizzu, dostal jsem nápad,“ řekl Nole.

„Jaký nápad?“

Nole se znovu rozhlédl po třídě a Sam také. Zbyli tam spolu s jedním dalším týmem. Byla to již zmíněná Darla a její zadek k nakousnutí, a Amber, která byla z téhle dvojice rozhodně ta příjemnější. Měly hlavy blízko u sebe a zdálo se, že se tiše dohadují. Noleho a Sama zcela ignorovaly.

„Napadlo mě napsat děsivej příběh točící se kolem našeho vlastního hrůzostrašného animatronika,“ zašeptal Nole Samovi.

Sam, který byl už jen při pouhém pomyšlení na animatroniky z podniku u Freddyho vyděšený k smrti, musel přiznat, že to zní naprosto skvěle.

„Jsem pro!“

„Bezva.“ Nole natáhl pěst a Sam si s ním lehce ťuknul.

„Tak jaká postava by stála za to?“ zeptal se Nole.

„To se jako ptáš mě?“

„No, jestli se nepletu, chytrolín seš tady ty.“

Sam nebyl žádný génius, ale dostával dobré známky. Někteří lidé, jako Nole, si tyto věci pletli. Sam se opřel a znovu se podíval na své nohy. Dobrá animatronická postava. Dobrá animatronická postava. Dobrá animatronická... Sam se podíval na své nohy. Čáp, volavka, jeřáb. „Co třeba pták? Samozřejmě ne kuřátko. Něco víc děsivého.“

„To nezní špatně. Co třeba husa?“

„Husa?“ zopakoval Sam nahlas a zasmál se.

„Nesměj se. Když jsem byl malý, honila mě husa a bylo to dost příšerný. Pořád mám tady jizvu.“

„Vážně?“

Nole vyhrnul levou nohavici vybledlých džínů a ukázal na bílý flíček pod kolenem.

„Štípala tě?“

„Ne. Honila mě, když jsem jezdil na kole. Spadl jsem z něj a rozbil si koleno.“ Sam se znovu zasmál. Nole si stáhl nohavici.

„Promiň,“ řekl Sam. „Vidím, že z toho stále ještě máš velký trauma.“

Nole zíral do prázdna. „Nemáš ani zdání, jak hrozný to bylo. Asi budu potřebovat na terapii.“ „Myslím, že nechci dělat horor o animatronické huse,“ prohlásil Sam. „Máš pravdu. Potřebujeme ten aspekt hrůzy. Který pták vzbujuje hrůzu?“

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

„Vyhráváte cenu útěchy!“ zavolala Amber.

„To nejlepší je vždycky na konci,“ řekl Nole a zvedl se-
pjaté ruce nad hlavu v gestu vítězství.

Amber se zasmála. „Seš idiot.“

Darla nic neřekla. Obě dívky opustily místnost a kluci
je ještě slyšeli, jak spolu mluvily o recitaci poezie na hodině
angličtiny. „Líbíš se jí,“ řekl Sam.

„Myslí si, že jsem idiot.“

„Takže se jí líbíš a zároveň tě dobře zná.“ Sam se pousmál
a Nole ho na oplátku kopl do nohy.

Sam se vrátil k problému. „Aha, mám to!“ Posadil se a váž-
ným, hrozivým tónem řekl: „Jednou o půlnoci, máje horečku
a rozjímaje, nad divnými svazky vědy prastaré a záslužné...“⁽¹⁾

„Co?“

„No tak. Nejsi přece takový ignorant.“

„Možná jsem.“

„Řekni mi své pravé jméno, plutonovský Havrane!“ na-
pověděl Sam.

„Cože? Počkej, tohle já znám! To je básnička od toho týp-
ka... horory psal a tak, Poe. Aha, no jasně, Havran!“

„Jo, ale ne tak docela. Havrani jsou samozřejmě kli-
šoidní. Krkavci taky. Mám na mysli černého ptáka, jenže
kosa. Je taky černý, ale je výrazně menší, je to zpěvný pták
a ve skutečnosti jich u nás máme mnohem víc než krkavců
nebo havranů.“

„Odkud tohle všechno víš?“

„Jsem přece chytrolín, nebo jsi to už zapomněl?“

1) Překlad Vítězslav Nezval.

„Jojo, zapomněl, protože já jsem přece ignorant.“

Oba se zasmáli.

„Dobře. Takže máme děsivého černého ptáka, takový přízrak Blackbird,“ řekl Nole.

„A teď co?“

„Už na tebe někdy někdo takhle zíral?“ zeptal se Sam.

„Myslím, opravdu upřeně zíral?“

„Nedávno jsem jednoho takového viděl na školním nádvoří. Už jsem se rozhodl, že se vykašlu na seminář psychologie, ale seděl tam zrovna tenhle černý pták a pořád mě pozoroval. Jako by se mě snažil hypnotizovat. Ucítíl jsem najednou takovou tíhu viny, že jsem se vrátil do třídy.“ Sam bouchl pěstí do stolu. „To je ale blbost, i když teď mě asi něco napadlo.“

„A co?“

„Vina.“

„Nezapomeň, ignorant nechápat. Musíš vysvětlit.“

„Náš animatronik, přízrak Blackbird“, “ Sam naznačil uvozovky pomocí prstů, „tě donutí přiznat ta nejtemnější tajemství a pak, když to uděláš, přijde tě za tvé hříchy potrestat. Nikdy tě nepustí, nikdy tě nenechá na pokoji. Přízrak Blackbird, když se k tomu odhodlá, může vlastně dotlačit tebe nebo nějakého nebožáka až k smrti.“

„Bude tam krev?“ zeptal se Nole.

„Ty jsi nezmar, fakt.“ Sam si kousal dolní ret.

„Vlastně trocha krve by nemusela být na škodu.“

„Když do nás píchnete, neteče z nás krev? Když nás lechtáte, nesmějeme se?“⁽²⁾

2) Kupec benátský, překlad Martin Hilský.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

„Wow,“ řekl Sam. „Cituješ Shakespeara? Možná si na ignoranta jenom tak hraješ, co?“

„Hraju, či nehraju, to je, oč tu běží.“

„Přízrak Blackbird tě donutí vyznat se ze všeho,“ řekl Sam se zlomyslným smíchem.

Sam a Nole nakonec dokončili plánování filmu právě včas před další hodinou. I když byl Sam asi až příliš vysoký, myslel si, že by mohla být vlastně docela zábava zahrát si přízrak Blackbird a taky se hodilo, že jeho výška tu roli transformuje v něco ještě mnohem děsivějšího. Pro Nolea, který se převlékat nechtěl, nakonec zbyla role pronásledovaného chudáka.

■ ■ ■

„Umím chudáka i dobře zahrát, co myslíš?“ řekl Nole pyšně později toho dne, když si se Samem dávali pizzu.

„To teda umíš,“ souhlasil Sam.

Nole a Sam spořádali teprve polovinu své pizzy s pepperoni a jalapeños, když do cihlové budovy restaurace vešla Amber a všimla si jich.

„Máte tu volno?“ ukázala na černou vinylovou sedačku, na které seděl Nole. Nole se posunul. „Jasně. Ale ruce pryč od naší pizzy.“ „O vaši nechutnou pizzu nestojím,“ odsekla Amber.

Sam se na ni usmál, když mávla na obsluhu a objednala si sodovku.

„Tak o čem máte ten film?“ zeptala se.

„To bys chtěla vědět, co?“ Nole přimhouřil oči a podezíravě na ni pohlédl.

Amber pohrdavě odfrkla. „Ale no tak. Jen jsem si chtěla trochu popovídat.“

„A tvůj je o čem?“

„O pletení.“ Její úšklebek prozrazoval, že se svým projektem byla dost spokojená. „To myslíš vážně?“ zeptal se Nole.

„Samozřejmě.“

„Bude tam krev?“ zeptal se Nole.

Sam se rozesmál a zakroutil hlavou.

„Úplně všude,“ odpověděla Amber.

Nole ukázal na Sama. „Vidíš? Musí tam být krev.“ Sam ho však ignoroval.

V pizzerii bylo velmi hlučno a živo. Malý prostor byl prosycen vůní kořeněného salámu, klobás a rajčatové omáčky a vibroval v rytmu klasického rocku, který se linul z reproduktorů. Sam zamával několika známým a pak sledoval, jak se Amber dívá na Noleho. Přemýšlel, proč Nole Amber nepozve na rande. Byla roztomilá. Samův typ to nebyl... těch pár holek, se kterými chodil, bývalo vyšších a o dost vážnějších než byla Amber. Ale Nole? Nole měl rád holky, se kterými se mohl smát. A holky zase měly rády jeho modré oči, sportovní postavu a rozcuchanou blond kštici.

Amber, také blond, modrooká a ve formě, by vedle Nolea vypadala skvěle. Dokonce se i oblékala podobně jako on – většinou nosila vybledlé džíny, bílé tričko a kožené bundy, když to počasí dovolilo.

Sam zamrkal, když se Amber naklonila přes stůl a foukla mu papírový obal od brčka do obličeje.

„Říkal mi, že váš film je o ptákově. Myslím, že si vymejší.“

Sam se usmál. „Vlastně ani ne.“

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

„Myslíš jako *Ptáci*?“

Nole pohrdavě odfrkl a zamával kouskem pizzy. „Nejsme neoriginální plagiátoři.“ „Ooo, velká slova,“ řekla Amber.

Sam se rozesmál. Pravdou však bylo, že se tak trochu neoriginálními plagiátory stali, ne? Přižívovali se na nápadu pizzerie Freddyho Fazbeara.

Samovi naskočila husí kůže na zátylku. Proč se to stávalo pokaždé, když na to místo jen pomyslel?

Vytáhl peněženku a hodil na stůl pár bankovek. „Musím jít a konečně už začít.“ „A s čím? Pak?“ zeptala se Amber.

„To se nikdy nedozvíš,“ řekl Nole.

Amber ho plácla po ruce.

Ach, pomyslel si Sam. Láska jako z románu.

■ ■ ■

Většina Samových spolužáků byla toho názoru, že bydlet doma s rodiči je pod jejich úroveň, ale on to prostě miloval. Zaprvé, skvěle s nimi vycházel, ve všem ho nadšeně podporovali a byla s nimi pohoda. Zadruhé, měl mnohem víc soukromí a prostoru, než by kdy měl na koleji; rodiče mu přestavěli suterén domu na velký byt s vlastní kuchyňkou, koupelnou, ložnicí i místem pro vlastní filmové projekty. A zatřetí byl rád, že po celém dni mohl z areálu školy odejít – jeho kapacita zvládat neustálé žvatlání, školní i společenský stres a zběsilé tempo se na konci dne naplnila po okraj. Navíc neměl nikdy potřebu toulat se po večerech a pařit; pracovat na projektech ho bavilo víc než pít alkohol a motat se po barech jako pitomec.

Dům Samových rodičů stál asi tři kilometry od univerzity, na pěší přesun ideální vzdálenost – což se hodilo, protože auto neměl. A vždycky si tu cestu užíval. Vedla kolem kolejí, které se táhly podél hřebene strmého, lesem porostlého svahu spadajícího do skalnaté strže, jež oddělovala zemědělskou půdu od rozlehlých pozemků patřících univerzitě. Sam si rád představoval sám sebe jako starosvětského tuláka, který se pomalu šourá po kolejích a čeká na vlak, který ho odveze do dálky za dobrodružstvím. Ve skutečnosti však pracoval na scénáři o černých pasažérech na nákladních vlacích, odehrávajícím se v polovině dvacátého století. Věděl, že tehdy byl život dost tvrdý, pro něj však měl jakési romantické kouzlo – asi proto, že sám do běžného každodenního života nějak nemohl zapadnout. A projekt, na němž začal právě pracovat, mu v tom mimochodem vůbec nepomáhal.

Tři dny poté, co se Sam a Nole dohodli na hlavní dějové lince hororu, seděl Sam na velké kancelářské židli, kterou dostal od mámy, u obrovského pracovního stolu u sebe v pokoji v suterénu domu. Na stole ze světlého dřeva ležely hromady dlouhých černých per. Bylo velké štěstí, že Samův táta pracoval jako obchodník a disponoval schopností sehnat i to nejmenší pravděpodobné zboží. Když na to přišlo, dokázal sehnat prakticky cokoli, co Sam pro své projekty potřeboval. Ten den čekal na Sama na příjezdové cestě s několika bednami per, které mu pak pomohl snést po schodech do suterénu. Než odešel, zazpíval od schodů: „Nikdy víc, havrane!“ „Fakt vtipný, tati,“ zavolal Sam nazpátek.

Pousmál se, když uslyšel otcův smích, a začal vytahovat pera z beden. Měl v úmyslu вплétat je do černé síťované látky, která se

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

pak přišije na černý přiléhavý oblek – něco jako peřím pokrytý trikot, takový bude kostým přízraku Blackbird. Umístit a přišít jednotlivá pera zabere spoustu času a bude to pracné, a tak si Sam pustil trochu bluesového jazzu a vrhl se do toho.

V půl dvanácté v noci sebou trhl, když mu zazvonil telefon. Byl to Nole.

„Amber mě pozvala na rande.“

„Dobře.“

„Myslel jsem, neměl jsem ji spíš pozvat já?“

„Už jsi někdy slyšel o ženské emancipaci?“

„Tak trochu. Ale pocházím z rodiny, kde muži byli výrazně nadřazeni ženám. Ještě jsem ve fázi učení.“ „A cos jí řekl?“ Sam bolestí ucukl, když si snad už po sté píchl jehlu do prstu.

„Řekl jsem, že jo. Takhle narychlo mě nic jiného nenapadlo. Kromě toho jsem si říkal, že její zadek může být stejně pěkný jako ten Darlin.“

„To je fakt.“

„Jak pokračuje kostým?“

„Dobře, myslím. Měl bych ho mít hotový do zítřka odpoledne a pak můžeme začít pracovat na scéně.“ „Což je ovšem problém,“ posteskl si Nole.

„Co? Ta scéna?“

„Ne, ale to, že na ní musíme pracovat zítra. Zítra je sobota a v sobotu si přece máme užívat.“ „Je to jediný den, kdy můžeme využít natáčecí studio,“ připomněl mu Sam.

„Škoda.“

Sam ho ignoroval, zavěsil telefon a vrátil se k přišívání per.

O pár hodin později dodělal na kostýmu poslední úpravy: připevnil na hlavu dvě kulaté žlutočerné oči, pak malý

špičatý oranžový zobák. I když už byl za celý den úplně vyčerpaný, navlékl si hotový oblek na sebe a postavil se před velké zrcadlo za dveřmi do koupelny. Když se uviděl, málem vykřikl... protože to, na co se díval, už nebyl on. Natolik vypadal jako „něco“ úplně jiného, že pocítil intenzivní potřebu to ze sebe okamžitě strhnout a znovunajít sebe sama. Měl pocit, jako by ho jeho vlastní výtvar naprosto pohltil a úplně proměnil. Nespatřil nic z toho Sama, kterým býval, viděl jen obřího černého ptáka. Ta postava se vydařila do puntíku tak, jak si ji představoval – naddimenzované proporce působily až infantilně, ale široké, mrtvé oči a půlnoční peří, z něhož temnota doslova kapala, už nemohly být přízračnější. Nepochyboval ani vteřinu o tom, že chudák Floyd, postava v jejich filmu, bude trpce litovat všech svých temných, hluboko ukrytých tajemství, až se setká tváří v tvář s přízrakem Blackbird.

Díky obrovskému množství per od otce se Samovi podařilo vystihnout tvar i charakter postavy přízraku Blackbird úplně dokonale. Vytvaroval zakřivení břicha tak, aby sahalo až pod kolena, takže ptačí nohy začínaly u holení a proporce působily mimořádně realisticky. S částí kostýmu představující nohy mu pomáhala máma. Ona totiž milovala veškeré kreativní tvoření. Našla pár pružných gumových bot ke koupání a také extra velké černé punčochy se šupinatým vzorem. Ukázala Samovi, jak vytvarovat ptačí prsty z černé gumy, do které pak vyřezal hluboké rýhy. Společně ze sochařské pryskyřice vytvořili ptačí drápy, které Sam zasadil do gumových prstů. Připevnil ptačí nohy ke gumovým botám, aby to vypadalo skutečně tak, že prsty přirozeně pokračují ven.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

Na první pohled vypadal Sam jako obrovský černý pták. A působil neskutečně děsivě. Teď už chyběla jen ta trocha krve. Sam se pousmál. Možná, že Nole na krev rychle zapomene.

■ ■ ■

Nole a Sam se sešli v sobotu odpoledne, aby pro film navrhli a vymysleli kulisy. Nole by samozřejmě radši hrál volejbal se svými spoluhráči z klubu, ale překvapivě mu navzdory ležérnímu vystupování na filmovém úkolu dost záleželo. Práce na projektu ho úplně pohltila.

Když dorazil do natáčecího studia, Sam mu okamžitě ukázal fotku kostýmu přízraku Blackbird. Nole byl rád, že se na něj Sam nepodíval hned, když ji spatřil, protože docela určitě úplně zbledl. Vlastně spíš měl takový dojem, že zbledl. Najednou mu bylo chladno, pocítil slabost a celý se roztrásl. Co se to s ním sakra dělo? Když se Sam otočil, aby se Noleho zeptal, co si myslí, Nole se sehnul a předstíral, že si zavazuje tkaničku. „Je to bomba. Naprosto špičkový, kámo.“

„Jo? Díky. Sám jsem se trochu vyděsil, když jsem se na sebe podíval do zrcadla,“ řekl Sam. Nole se narovnal, docela jistý, že už se mu do tváře vrátila barva. Typický Sam. Přiznal, že ho to vyděsilo, neměl totiž ani tušení, jak být „cool“. Byl příliš upřímný, otevřený a až moc sám sebou na to, aby se aspoň přiblížil k tomu, co se považuje za „cool“.

„Dobře, takže dohodli jsme se na ložnici, že jo.“ postavil se Sam doprostřed scény.

„Noční můry. Noční děsy. Studený pot. Paranoidní sebeobrana. Panické telefonáty. Ano, ano. Myslím, že je to skvělej

koncept filmu v jedné místnosti.“ Nole předstíral, že mluví do megafonu. „Pojďte blíž, dámy a pánové. Tady zažijete něco sto-procentně creepy. Všechno na jednom místě.“ Sam se rozesmál.

Nole se zazubil.

Sam vlastně nevypadal vůbec špatně, když se usmál, pomyslel si Nole. Samův problém byl, že vypadal pořád tak hrozně vážně. Díky výrazným rysům, širokým ústům a ostré čelisti působil Sam většinu času tvrdě a našťavaně, a to i když vůbec našťavaný nebyl. Jeho tvář připomínala vyřezávané motivy na totemových sloupech. Když se Nole se Samem setkal na začátku předchozího semestru, dokonce se ho zeptal, jestli náhodou není totemový sloup a nemá něco společného s nějakým indiánským kmenem. Čahoun, co pořád nosil hodně černé, červené a béžové. „Mám něco na tváři?“ zeptal se Sam.

„Jen ten tvůj příšernej ksicht.“ Nole ho přátelsky šťouchl pěstí do ramene, aby Sam poznal, že si dělá legraci.

„No tak, kámo.“ Sam mu hodil šroubovák. „Pojďme se dát do toho.“

Během následujících dvou hodin vyrobili nábytek, pověsili obrázky, ustlali postel a hádali se o to, které osobní a dekorativní předměty kam patří a proč. Sam měl obzvlášť vyhraněný názor na špinavé ponožky.

„Tenhle film je tak trochu o praní špinavého prádla a o tom, co se ti může stát, když to skutečně uděláš. Ty ponožky jsou součástí příběhu, měly by mít v záběru výrazné místo, nemůžou ležet jen tak pohozené bokem,“ řekl Sam.

Nole zvedl ruce. „Vzdávám se.“

Po další půlhodině se Nole začal nudit. „Takže...”

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

„Same, jaká temná tajemství by z tebe mohl přízrak Blackbird dostat?“ Sam upustil hromadu časopisů, které nesl.

Nole se zasmál. „Hlodá tě svědomí?“

Sam zakroutil hlavou. „Náhoda.“

„Uh-huh.“ Nole se na něj podíval. „Tak co?“ „Já žádné temné tajemství nemám,“ řekl Sam.

To, jak horlivě začal uklízet ty rozházené časopisy, ale Noleovi naznačovalo, že Sam přece jen něco skrývá. „No tak, kámo, ven s tím,“ zasmál se Nole. „Myslím to tvoje tajemství, ne časopisy.“

Sam doskládal časopisy na hromádku a narovnal se. Podíval se na Nolea shora. „Žádné tajemství nemám, nic neskrývám. A co ty?“ Sam je vážně příšernej šprt, pomyslel si Nole. Nebyl to typ kluka, se kterým by se obvykle bavil, ale Sam byl, co se týče natáčení filmů, v jejich ročníku prostě nejlepší. „Svůj vůz vždycky přivaž k nejlepšímu koni,“ říkával Noleův dědeček, který se stal milionářem. Z toho Nole vyvodil, že jsou jeho rady moudré a bude moudré se jimi řídit.

„Dobře,“ připustil Nole. „Řeknu ti to svoje.“ Hodil sebou na postel a dal si ruce za hlavu. „Hej,“ řekl Sam. „Boty. Ten přehoz na postel jsem si jen vypůjčil.“ „Dobře, *mami*.“ Nole si kopnutím zul boty.

Sam ho ignoroval a začal všet závěsy na falešné okno.

„Takže, není to nic, čím bych se chtěl chlubit,“ řekl Nole.

Ale byla to pravda? Nebylo vlastně možné, že když opravdu prozrazoval svoje temné tajemství, tak se tím vlastně tak trochu chlubil?

„Jestli je to temné tajemství, nechápu, proč by ses jím měl chtít chlubit,“ řekl Sam.

„No jo, no. Takže, když jsem byl na druhém stupni základky – mohlo mi být tak dvanáct... byl jsem, no... šikanoval jsem ostatní.“

Sam se otočil a dlouze se na Nolea zadíval. „Jak to myslíš?“ zeptal se.

„No, znáš to, šikanoval jsem ostatní.“ Nole se uchechtl. „Dost nekompromisně, musím dodat.“

„Můžeš uvést příklad?“ požádal ho Sam.

Co se to přihodilo? Samův hlas zněl podivně strnule a zastřeně.

Nole se zadíval ke stropu a zavzpomínal. „No, víš, taková normálka, v podstatě jsem věci říkal tak, jak jsem je viděl.“ Sam se opřel o zeď a zíral na Nolea. „Pořád to nechápu.“

Nole se posadil na posteli. „Dobře. Byla tam jedna fakt příšerně neohrabaná tlustá holka. A byla teda megadivná, – třeba ti nikdy nekoukala do očí, když jsi na ni mluvil, pořád si mačkala ruce a docela blbě mluvila. Jako nekoktala úplně, ale jako by jí dělalo potíže vůbec vyloudit ze sebe nějaký hlásky a ty poskládat do slov. Prostě divná, divná, divná. Dělala strašný ksichty, všelijak se šklebila. A nosila ty nejpitomější hadry, co jsem kdy viděl. Fakt to vypadalo, jako by nenakupovala jinde než v sekáčích, a nikdy nešla do normálního cool obchoďáku. Nikdy jí nic neladilo, fakt vypadala otřeseně. Tak jsem jí začal říkat Druhá ruka, zkráceně dr, a když šla po chodbě, dělal jsem: ‚Drrrrrrr.‘ A chytlo se to. No a za chvíli to dělali úplně všichni,“ zasmál se Nole. „To byla fakt psina. Tak tohle jsem dělal. Jo, a pak jednou přišla do školy v kalhotách nad kotníky. Vypadala fakt úděsně pitomě. Tak jsme jí s ostatními chrstli vodu do obličeje. Chápeš? Jako že

je velká voda.“ Nole se zachechtal. „A nosila ty megapopelníky a pořád vypadala, jako by mžourala, aby vůbec někam trefila. Tak jsem jí dal do skříňky mrtvýho krtka a zeptal se jí, jestli drží smutek, když jí nejlepší kamarád chcíp.“ Nole vyprskl smíchy, někdy se dokázal nahlas rozesmát jen pouhým pomyslením na určité věci. Podíval se na Sama. Ten se však nesmál. Vytáhl si židli, kterou postavili před stůl ve Floydově pokoji. „Vážně si myslíš, že je tohle vtipný?“ zeptal se Sam.

„No, jasně,“ řekl Nole. „Ty ne? Musíš uznat, že je to dobrý nápad, no ne? Třeba jednou jsem sehnal kýbl bodláků... to mi teda zabralo hodně času, není jednoduchý je nasbírat. Ale chápeš, ta holka se jmenovala Christine Wilberová. Moc dobře si to jméno pamatuju, a taky měla splihlý, dlouhý, řídký vlny, který si nikdy ani pořádně neumyla. Tak jsem si řekl, že uděláme takovou akci ‚bodláky pro Wilberovou‘. Už se chytáš, kámo? Byl to vlastně experiment, protože jsem chtěl zjistit, jestli se bodláky přichytí na mastný vlny. Samozřejmě jsem potřeboval kontrolní vzorek, takže když jsem ty bodláky házel, chytily se i na její kamarádku Valerii. Ta měla zase kudrnaté vlny a byl jsem si skoro jistý, že ta si je naopak myje až moc. A jasně, bodláky se chytly líp na Valerii než na Christine. Nikdy nezapomenu, jak tam stály před školou jako dvě opice, co si vybírají vši, a snažily se dostat ty bodláky z vlasů. To byl teda fakt fór.“ Nole se zařehtal z plna hrdla. Sam zakroutil hlavou. „Tak teda podle žádnéj fór není.“

Nole pozvedl obočí, ale nepřestával se chechtat.

„Vážně? Jenom si to zkus představit. Byly jako dvě opičky.“ Předstíral, že je opice, která sbírá blechy z hlavy jiné opičky a dělal u toho posměšné grimasy.

Sam se zamračil, vstal a začal přecházet po jejich filmovém pokoji.

Nole se zase opřel o postel. Vytáhl zpod přehozu polštář a načechral ho. „Tu postel jsem právě ustlal,“ vyštěkl Sam.

„Klídek. Až vstanu, spravím to.“

Sam pořád přecházel sem a tam. Pak se najednou zastavil.

„Jestli teda nejsi slepej, musel sis všimnout, že nevypadám úplně standardně, ne?“

Nole naklonil hlavu. „Seš vysokej, ale to je spousta mejch kámošů z voleje taky.“ „Jenže oni jsou vysoký a atletický,“ řekl Sam. „Já jsem jenom vysokej.“

„Dobře.“

„Takže když jsem byl na druhym stupni základky, byl jsem už moc vysokej na svůj věk a nohy jsem měl ještě delší než teď, protože jsem byl strašně hubenej. Hádej, co se mi teda mohlo stát.“

Nole si domyslel, že Sama šikanovali, avšak rozhodl se počkat, až mu to řekne sám. Nole věděl, že se občas chová jako idiot, ale že hloupý není.

„Šikanovali mě v podstatě od chvíle, kdy jsem nastoupil do první třídy, až do prváku na střední.“ „A pak ten rok... no, ten rok to skončilo. Můžu ti však říct, že ty vtipy, který ti přijdou tak strašně hustý, vůbec nejsou hustý pro ty, na který jsou mířeny.“ Sam zkrřížil ruce na prsou a probodl Nolea pohledem.

Nole se zasmál. „Kámo, teď vypadáš úplně jako totemovej sloup. Nebo ne, spíš jako jedna z těch dřevěných indiánských soch.“ Nole se posadil, také zkrřížil ruce na prsou a slavnostně zahučel: „Haúúú“. Pak se svalil zpátky na postel a rozchechtal se.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

Sam zakroutil hlavou a otočil se. „Uráží mě to. Tak víš co? Radši to pojďme dodělat, jo?“

Nole slezl z postele. Pořád se šklebil, znovu ji ustlal, i když možná ne tak úhledně jako Sam, ale ustlaná byla – a kdo říkal, že Floyd byl pedant na stlaní postele?

„Jsi v pohodě, kámo?“ zeptal se Nole. Sam k němu pořád stál zády.

„Jo, jsem v pohodě.“ Sam se otočil a rozhlédl se po místnosti, aniž by se podíval na Nolea. „Myslím, že máme hotovo. Co kdybychom to pro dnešek zabalili a já zítra přinesu z domu kostým, abychom mohli začít natáčet?“

„Nechceš si teď zkusit texty?“

„Ty máš přece texty. Myslel jsem, že jsi říkal, že už je umíš.“

„Umím.“

„No tak bych řekl, že je hotovo.“ Sam přešel k posteli a opravil po Noleovi špatně složenou deku.

„Dobře, šéfkú,“ uchechtl se Nole.

Sam po něm šlehl pohledem a řekl: „Tak teda zítra.“ Poté rázně odešel z natáčecího studia.

„Myslím, že jsem ho nějak vynervoval, vypadal dost divně,“ zamumlal si Nole pod vousy. Pak se ale ještě jednou hystericky rozchechtal, fakt se dokázal rozesmát úplně sám od sebe.

Když se Nole večer vracel z rande s Amber, loudal se chodbou ke svému jednolůžkovému pokoji na koleji Společenstva bratrstva a pohupoval hlavou do rytmu hudby, která vibrovala zdmi. Reprodukory byly sice v přízemí, avšak i třetí patro dunělo jako při zemětřesení, kámoši to teda dneska rozbali-li. Celý dům se otrásal. Ve vzduchu bylo cítit pivo, klobásy

a pach zpoceného oblečení. Nole nakrčil nos. Hluk mu nevadil, ale ty všemožné pachy zrovna nemusel. Nole by to asi nikomu nepřiznal, ale nebyl úplně typ kluka pro Společenstvo bratrstva. Přihlásil se tam, protože tam byli během studií i jeho táta a děda, a tak se automaticky předpokládalo, že bude taky členem. Byla tam však „supercool“ parta a Nole dělal všechno, co bylo potřeba, aby ho ostatní taky považovali za „supercool“. Takže byl spokojený, zvlášť proto, že na začátku roku vyhrál losování o pokoje a získal nejlepší jednolůžák v třípatrové budově v tudorovském stylu, kterou Společenstvo bratrstva obývalo.

Dveře, kolem kterých Nole právě procházel, se rozlétly a ven vyšel svalnatý, rozcuchaný kluk s ježatými černými vlasy. Poškrábal se na obnaženém břiše a zamžoural do jasného světla chodby.

„Kolik je hodin?“ zeptal se.

„Skoro půlnoc,“ řekl Nole. „Jsi v pohodě, Iane?“

Ian byl fotbalista, sportu naprosto oddaný. Pořád mluvil o tom, že se k tělu máme chovat jako k chrámu a podobně. Rád se producoval po chodbách jen v boxerkách, aby všem názorně ukázal, jak úžasný chrám vlastní. Nole měl dojem, že je Ian trochu namyšlený, ale jeho boxerky ho vždycky pobavily. Měl jich desítky, ve všech různých barvách a s potisky. Ty dnešní byly bílé, ale pokryté jasně žlutými gumovými kachničkami. Možná to byly ty kachničky, co Noleovi pomohlo všimnout si Ianovy šedé, jakoby jílovité pleti a tmavých kruhů pod očima. Člověk prostě nečeká, že někdo v boxerkách s obrázky gumových kachniček bude vypadat jako na smrt nemocný.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Five Nights at Freddy's: Přízrak Blackbird. Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.